ma arwas, et rikkus ja rahha innimest ükši önnelikuks teeb ja et siis kõik muud murred ja waewad kaduwad; agga se soowitud ön ei tahtnud kaua mitte tulla. Önneks sai ühhel päewal jälle uut juttu kuulda, mis temmale weel suremat himmu teggi. Üks wanna naabri eit olli temmale üttelnud, et üllewel mäe-murdes kaswada, teise rohhu seas, nisuggune rohhi, et kui sedda üllesleitakse, siis mäggi ennast lahti aeab ja nenda peab leidja kohhe kalju koopa sisse astuma, seal istuda seitse wanna meest laua ümber, kes ni paljo kulda ja hõbbedat lubbada wõtta, kui keegi tahhab ehk jõuab ärra kanda. Nüüd käis naene igga päew omma lehmale rohtu korjamas, pisuke tüttar käe otsas, mõtteldes: „Ehk juhtub, et ma selle immeliku rohhu üles leian."

Ükskord olli ta jälle palju rohtu kokku korjanud ja korwi sisse kokku pannud. Sedda rasket korwi kandis temma omma pea peal ja pisukene tüttar käis temma käe kõrwas edasi, kui korraga mäggi lahti langes ja temma koopa ette, kui ukse ette seisma jäi ja näggi sealt, kuida seitse wanna halli meest ühhe laua ümber istusid, kellel kõigil õiete pitkad habbemed suus ollid, ja nende ümber sured kulla ja hõbbeda hunnikud hiilgasid. Naesukene olli ussin alla nende jure minnema ja waatma, wiskas rohhud kõik korwist wälja, läks ja täitis sedda kulla ja hõbbedaga täis. Kui ta walmis olli ja wälja tullema hakkas, ütles üks neist wannast meestest: „Naene! ärra unnusta sa sedda kõige kallimad warra sia!" Naene ei pannud agga ruttuga sedda tähhelegi, waid lõikas agga koju pole. Agga kui ta häddalt olli alt üles tulnud, langes mäggi jälle kinni, kui ennegi ja temma pisukene tüttar, kes al kullaga mängima jäänud, jäi mäe sisse! Nüüd olli naese hädda ja kurwastus suur. Ta jooksis kohhe õppetaja juure ja rääkis temmale omma südname hädda ülles, mis temma peale olli nüüd tulnud.

Õppetaja ütles, et temma keige wähhemast seitse aastad piddi ootama, kui omma tütre jälle kätte piddi sama. Ta piddi seitsme aasta pärrast